

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

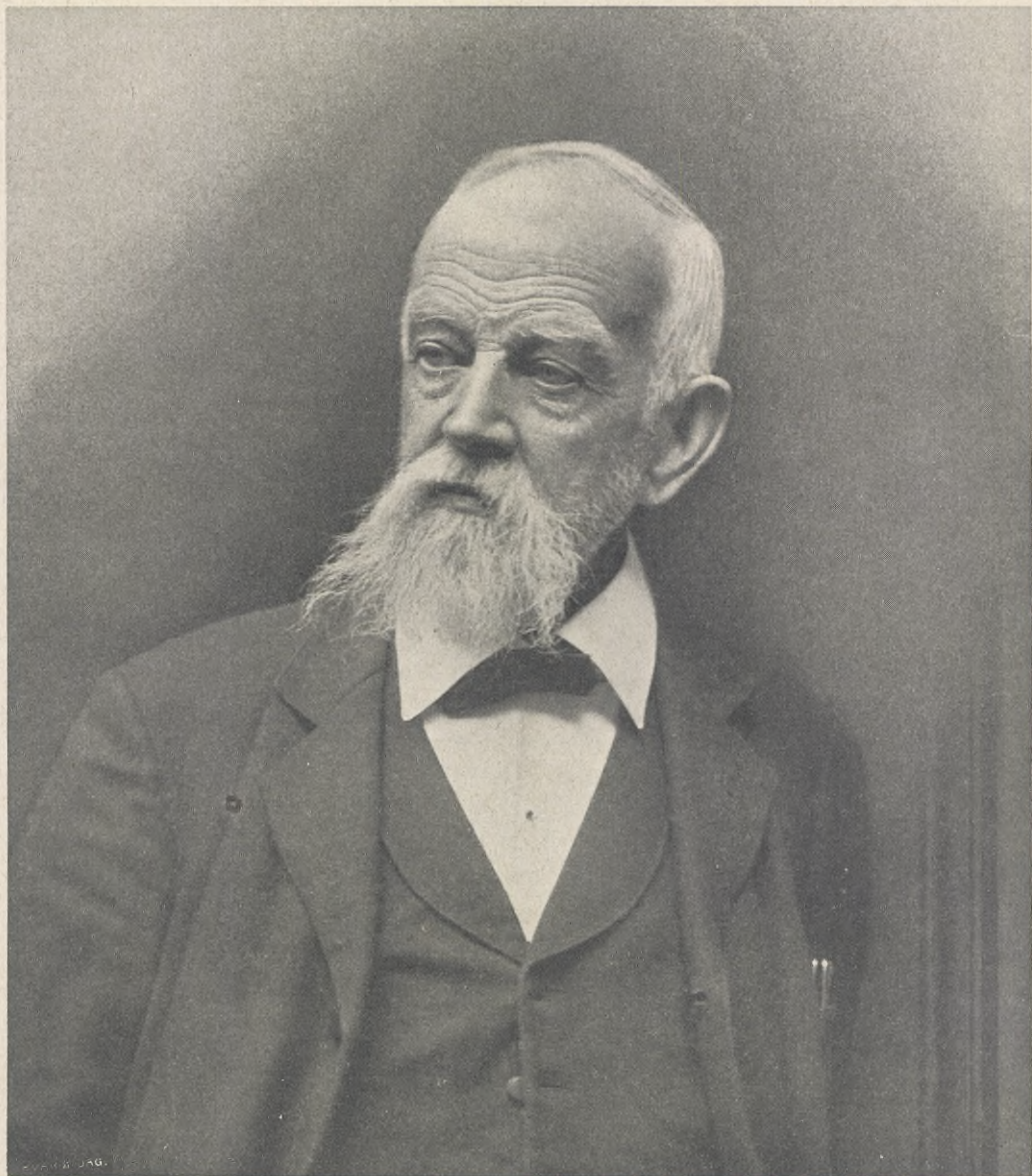
ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 24 MARS 1907.

N° 25

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

OLOF HERMELIN.
FRIHERRE, KONSTNÄR.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverperre Sthlm—Gbg.

OLOF HERMELIN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

I Konstnärshuset i Stockholm pågår för närvarande en tafvelutställning af äldre och framför allt yngre verk, skapade af den sedan kort tid tillbaka 80 år gamle friherre Olof Hermelin.

Det är en i eminent mening *svensk* utställning. De olika taflorna framställa landskapsvyer från de mest olika trakter af vårt vidsträckt fosterland. Man ser bondgårdar i Skåne, väderkvarnar på Öland, ett garveri i Skövde, herrgårdsalléer i Södermanland, vyer från Uppland likaväl som från Bohuslän, och högt upp i Norrland har den gamle, liiskraftige baronen många gånger ställt upp sitt staffli och målat de höga fjällen. Det är, som sagdt, hela Sverige, som rullas upp för våra blickar. Knappast på något öfverlägset storslaget sätt, alls icke praktfullt à la Wahlberg, eller monumentalt subjektivt à la prins Eugen utan helt enkelt, lättfattligt, anspråkslöst, men samtidigt fint och äkta känt och, åtminstone i konstnärens bästa ögonblick, utfördt med frisk, vinnande natursanning. De större dukarne äro långt ifrån de bästa i samlingen. De mindre formaten behärskar friherre Hermelin lättast. Åtskilliga af dessa små taflor — t. ex. Ölandsslätten, den vida, med väderkvarnarne — äro förtjusande i sitt slag, och af någon dylik liten bild borde den gamle konstnären bli representerad i Nationalmuseum.

— Jag började att sälja till Konstföreningen redan år 1848, sade friherre Hermelin till H. 8. D:s korrespondent vid dennes besök på utställningen, men sedan var jag i många år landtbrukare. På äldre dagar tog jag åter till pänslan!...

Några af den duktige artistens taflor från en tidigare period finnas också utställda. Det är genrebilder, hållna i en brungul ton, trefligt komponerade, med något nästan holländskt öfver sig. Att döma af dessa taflor, tyckes den gode landskapsmålaren haft mycken fallenhet äfven för genremålning.

* * *

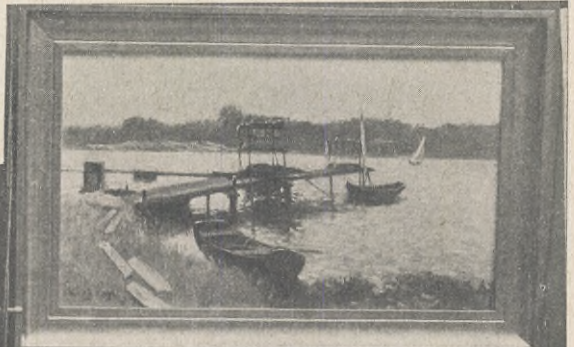
Hermelinska ätten härstammar från släkten Skragge, hvilken i midten af 1500-talet kom från Norge till Värmland med Simon Skragge. Dennes sonsons son,

kanslirådet Olof Nilsson Skragge adlades jämte sina styfbarn 1703 med namnet Hermelin. Dennes son, riksrådet Karl Hermelin upphöjdes 1766 i friherrligt stånd.

Friherre Olof Hermelin är Karl Hermelins sonsons son och föddes i Säby socken i Jönköpings län den 8 februari 1827. Föräldrarna voro kammarherren friherre August Söderlind Hermelin och Ebba Sofia Ribbing. Sergeant vid lifbeväringsregementet 1846 efter att ha aflagt studentexamen, absolverade H. följande år officersexamen i Stockholm och blef 1848 underlöjtnant vid Västgötadals regemente. Han deltog samma år i kommenderingen till Fyen, blef löjtnant 1850 och tog afsked från krigstjänsten 1851. Åren 1853-95 ägde H. Österby i Råby socken i Södermanland.

H., som en tid gick i konstakademiens i Stockholm primärskola och sedan målade för Billing, är till största delen autodidakt i sin konst. Han företog 1870 och 1873 utländska studieresor. År 1871 blef H. agré af konstakademien och var 1876 kommissarie för den svenska konstafdelningen på världsutställningen i Filadelfia.

H. har äfven varit verksam som skriftställare och arkeolog. Han har bl. a. skrivit "Kung Hundings söner", fornnordskt äfventyr i en akt, och sångspelet "Peder Rank och hans fästmo" 1870, som en gång varit populärt både i Sverige, Norge och Finland. Som stipendiat i Vitterhets-, historie- och antikvitetsakademien, hvilkens korresp.-ledamot han blef 1872 har H. undersökt flera delar af Södermanland. Numera är den begäfvade, kunnige och älskvärde gamle friherren bosatt på Långängen i Stockholms närhet.

STARS LAGS FOTOGRAF I STHLM.

Kliché: Krm. A.-B. Brngt Skiffersparre Sthm.—(1)g.

TAFLOAF OLOF HERMELIN: GÅNGSTIG VID ÄLKISTAN. — BÅTHAMN. SÖRMLANDS SKÄRGÅRD. — EN BACKE I UPPLAND.

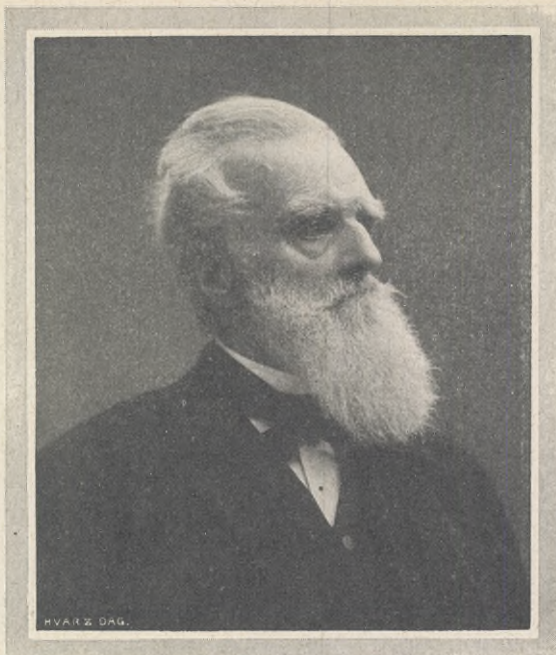

11. 8 Dns STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klisché: Kom. A.-R. Hensel Sittensen og Sønner — 174

1. SOLNEDGÅNG VID STRÖMSHOLM. 2. LUNDAGÅRD. 3. NYKÖPINGS SLOTT. 4. VY AF LILLA VÄRTAN.
5. HÖSTDIMMA, UPPLAND. 6. GLIMMINGSHUS, SKÅNE. 7. BOKSKOG I SKÅNE, HÖSTBILD.

95 år fyllde d. 13 mars den store jorddrotten, f. d. landshöfdingen, hofmarskalken greve Axel Trolle-Wachtmeister å Trolle-Ljungby. Född i Stockholm blef han student 27, och efter aflagd ex. till rättegångsverken, e. o. kanslist i nedre justitierevisionen 32. Auskultant i hofrätten öfver Skåne och Blekinge 34, v. häradshöfding s. å., tjänstgörande kammarherre s. å., hofmarskalk 47, afsked från hofmarskalksämberet 51, landshöfding i Kristianstads län under åren 66—83. Ordförande i prästerskapets löneregleringsnämnd för Kristianstads län 64—66, ordförande i Kristian-

A. K. TROLLE-WACHTMEISTER.
95 år den 13 mars.

stads läns landsting 64—75, ledamot af k. landbruksakademien 65, hedersledamot af Kristianstads läns hushållnings-sällskap 83. Representerade under åren 66 75 Kristianstads län i Riksdagens Första kammar. Grefve Wachtmeister är innehafvare af fideikommissgendomarne Årup och Trolle-Ljungby i Kristianstads län, samt är dessutom ägare af Trolleberg i Skåne samt Stora Lindås i Västergötland.

Under de senaste årtiondena har han lefvat i tillbakadragenhet, ägnande sig åt omsorgen om sina gods och sina talrika underhafvande.

PÅ SJUKHUSET.

FÖR HVAR 8 DAG AF JULEF.

Det är så underligt att tänka, att det kanske är sista dagen här på jorden som är mig beskärd. Att jag kanske snart skall somna in för att aldrig vakna mera, aldrig tala mera, aldrig lida mera. Och dock borde jag hunnit att bereda mig på detta, tänka mig in i det, då jag varit sjuk så länge, haft så svåra plågor, lidit som jag gjort.

Blir det ej skönt för mig att få sluta, slippa dessa ohyggliga smärtor dag och natt, dessa ändlösa plågotimmar, hvilkas kval ingen kan ana. Att slippa alla dessa innehållslösa beklaganden af människor, som äro mig lika likgiltiga, som jag är för dem, slippa se min makes tårnyllda, bekymrade blick, när han i sin förtviflan står lutad öfver mig ur stånd att gifva mig lindring eller hjälpa mig på något sätt. Är det ej förfärligt att jag skall behöfva lida så. Jag frågar Gud ibland i min smärta hvad jag gjort, att han straffar mig så.

Men nu är det ju slut. Slut på min plågotid, slut på de för mig så långa dagarna här på sjukhuset, slut på lifvet, på det hela. Och just nu när våren kommer, fåglarna sjunga, blommorna knoppas, allt får nytt lif.

Så egendomligt; hur kommer jag att tänka på våren? Finnes där ändå en underström af lif hos mig, en knappt medveten önskan att få lefva, en längtan efter hälsa och krafter? Och jag som trodde att allt hos mig var dött.

Det är väl vårsolen som lifvar upp mig ett ögonblick, ty dess strålar leka så gladt härinne i mitt sjukrum, lysa på väggen, på golvet, på skrifbordet vid fönstret, nå till och med fram till min säng och bilda ljusa fläckar på den brokiga filten öfver mig.

Jag sträcker fram min hand liksom för att fånga dem, och den ser så sjukligt hvit ut i solstrimman med de blå ådrorna som synas mer och mer för hvarje dag. Snart skall den ligga så stilla, stilla, aldrig röra sig mer.

Nu gå de därute i korridoren. Min timma är slagen, jag skall hämtas upp till operationssalen, och sköterskorna komma in.

Jag har lärt mig att hålla af dem, dessa tålmodiga,

(Forts. å sid. 401.)

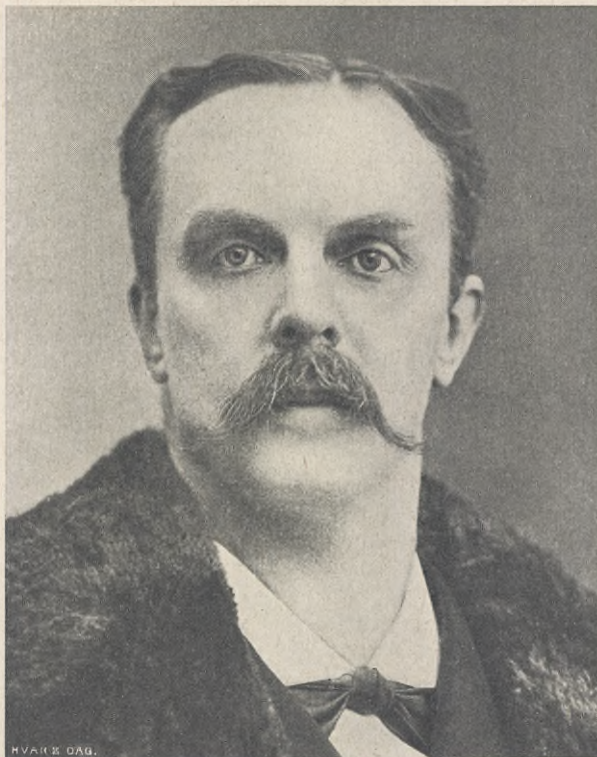
Efter porträtt. ARTUR SCHNABEL. Kliché: Bengt Silfversparre.
En ung, från Wien bördig pianist, hr Artur Schnabel, medverkade vid Göteborgs Orkesterförenings 4:de abonnemangskonserter den 16 mars i Brahms' storslagna andra konsert för piano och orkester. Hans om hög teknik och förnäm uppfattning vittnande prestation tillvann honom det lifligaste bifall.

När *Casimir-Périer* d.

16 januari 1895 trädde tillbaka från sin ställning som franska republikens president, fällde han i sitt budskap till kammaren några yttranden, hvori man numera tydligt ser en anspelning på Dreyfus-affären. Han förklarade, att republikens presidentskap var i saknad af tillräckliga medel för handling och kontroll och att han icke längre kunde uthärda att lefva i det tillstånd af förödmjukande vanmakt, hvartill han alltsedan sitt intåg i Elyséepalatset varit dömd. Dessa förklaringar få ytterligare belysning af det vittnesmål, som *Casimir-Périer* sommaren 1899 afgaf inför krigsrätten i Rennes. Man förstår häraf, att presidenten först alltför sent af sina ministrar erhållit meddelanden om Dreyfus-affären och att han därtill fått alldeles falska och vilseledande upplysningar. Icke ens fem år efter sitt tillbakaträdande hade han det stora dramatiska hemska sanning klar för sig, men man förstår, att denne noble man plötsligt känt tvivel stiga upp i sin själ och att blotta aningen om intrigernas verkliga sammanhang blef honom för mycket.

Han var i visst afseende en svag man, men han var en ytterst sympatisk personlighet, om hvilken historien alltid skall ha att säga, att med honom bortgick en af Frankrikes förste gentleman. När han trädde tillbaka från sin höga värdighet hade emellertid knappast någon af hans landsmän ett ord till hans försvar mot de häftigaste angrepp. Man ropade, att han vore en förrädare, en desertör, och man dref slutligen smädelsorna så långt, att beskyllningar för att ha utsatt Frankrike för de största yttre faror oemotsagda fingo slungas öfver den afgående statschefens huvud. Men redan när han aflagt sitt vittnesmål i Rennes hade mången fått en annan syn på saken. *Casimir-Périer* framstod då som en personifikation af hedern och korrektheten, och man kände icke längre ens förvåning öfver hans på sin tid så uppseendeväckande beslut att frivilligt träda tillbaka från en länge åtrådd post. Det stod nu tydligt, att denne man lidit svårt under de sju månader han tillbringade i Elyséepalatset, att han varit hufvudpersonen i ett stort politiskt drama, som utspelats doldt för allmänhetens blickar.

I detta drama spelar *Charles Dupuy*, *Casimir-Périers* konseljpresident, en föga tilltalande roll, och vid hans sida framstå krigsministern general *Mercier* samt utrikesministern *Hanoteaux* på ett mindre fördelaktigt sätt. Icke nog med att dessa personer företogo sig allehanda viktiga åtgärder utan att därom underrätta republikens president: de lämnade honom därtill så vilseledande uppgifter, att han utsattes för att kejsar *Wilhelm* kunde betviifla hans lojalitet. Och det blef för mycket för den finkänslige mannen. Han kunde icke stanna i en ställning, där han sväfvade i fara för att få outplånliga fläckar på sin heder och där han

HVARRE DAG.

Efter porträtt.

CASIMIR-PÉRIER.

konst: Bengt Sjöfverparre.

var dömd till ständig vanmakt eller en ojämn och uppsplitande strid mot dem, som skulle vara hans trogna medarbetare och säkra vänner.

Först nu vid hans död har den franska prässen haft tillfälle att gifva *Casimir-Périer* upprättelse och att göra honom rättvisa. Ingen har kunnat skrifva, att han varit en stor statsman, men de flesta ha kunnat erkänna, att det politiska lifvet tyvärr icke ofta erbjuder anblicken af en så bottenärlig hedersman. Men nu har ju också en ny tid brutit in öfver Frankrike. Det stora dramatiska svallvågorna ha lagt sig, och den franska nationen kan åter döma sina politiska personligheter mera oförvilladt. I spetsen för republikens regering står nu Dreyfus' hetaste försvarare, *Clémenceau*, och hans krigsminister är *Picquart*. Dessa män ha hela den stora massan af folket

med sig. Det är sant, såsom en betydande fransk politiker yttrat, att lögnen burit frukter, liksom gödseln gör åkrarne fruktbarande; den har ryckt upp massorna, och af förbittringen öfver det stora folkbedrägeriet har framgått lidelsefull kärlek till frihet, rättvisa och fosterlandets ära. Till denna imponerande omhvälfning har äfven *Casimir-Périer* bidragit, äfven om hans insats ingalunda låg i första planet.

Till sist några data. *Jean Paul Pierre Casimir-Périer* var född den 8 nov. 1847. Både hans farfar — *Louis-Philippe* bekante minister — och hans far voro politiker med lif och lust, och *Jean Paul* kom under sin fars beskydd tidigt in på den politiska banan. Redan vid 24 års ålder finna vi honom som byråchef i inrikesministeriet, som då leddes af fadern. År 1876 blir han deputerad, och snart inträder han bland de främste i leden. Han sitter i många år som budgetkommissionens ordförande, blir vald till vice president i kammaren och befordras 1893 till kammarens president, såsom sådan hälsad med allmän tillfredsställelse af alla, som under den svåra Panamakrisen längtade efter att kunna se upp till någon, hvars oegennyttia och heder voro höjda öfver allt tvifvel. Efter ministären *Dupuys* störtande i november 1893 gaf *Carnot* *Casimir-Périer* i uppdrag att bilda den nya regeringen, och han fick till stånd en moderat republikansk ministär, som förspåddes lång lifstid. Redan efter ett halft år föll den emellertid, såsom man påstod på *Casimir-Périers* egen önskan. Han ville förbereda sig till kampanjen för att blifva utsedd till republikens president, hette det. Han nådde sitt mål tidigare än han kunnat vänta; efter mordet på *Carnot* valdes han den 27 Juni 1894 till Frankrikes statsöverhufvud. Redan efter sju månader, i Januari 1895, trädde han tillbaka och har sedan dess icke tagit aktiv del i det politiska lifvet, utan ägnat sig åt välgörenhet och förvaltande af sin ofantliga förmögenhet. Efter någon tids sjukdom afled han på sitt familjegods *Pont-sur-Seine* den 11 d.s. N. P. S.

SVENSKA LANDSKAP PÅ — NEWFOUNDLAND.

Hvem vet egentligen mera om Newfoundland än att det är ett ganska betydande dödt parti på kartan utanför Labrador's ostkust, omgivet af fiskbankar, och spridaren åt kringliggande farvatten af täta dimmor och vådrifna isberg till skräck

Efter fotografier.

»LAXFLODEN».

Kliché: Bengt Skjerveparra.

för alla skepp som ha att passera i närheten? Och att det är stamort på jorden för en art af släktet Canis, som blir allt sparsammare representerad af rasrena exemplar?

Med så litet kan man ge sig tillfreds — ty Newfoundland ligger icke i utan blott vid stråkvägen för våra intressen. Men en vacker dag kommer man underfund med att Newfoundland icke blott är åtkomligt, utan delvis äfven redan eröfradt. Det är en brittisk koloni, med städer och järnvägar, ett par hundratusen innevånare och lifliga fiskeförbindelser.

ring och större trygghet skulle fortsättas per extratåg.

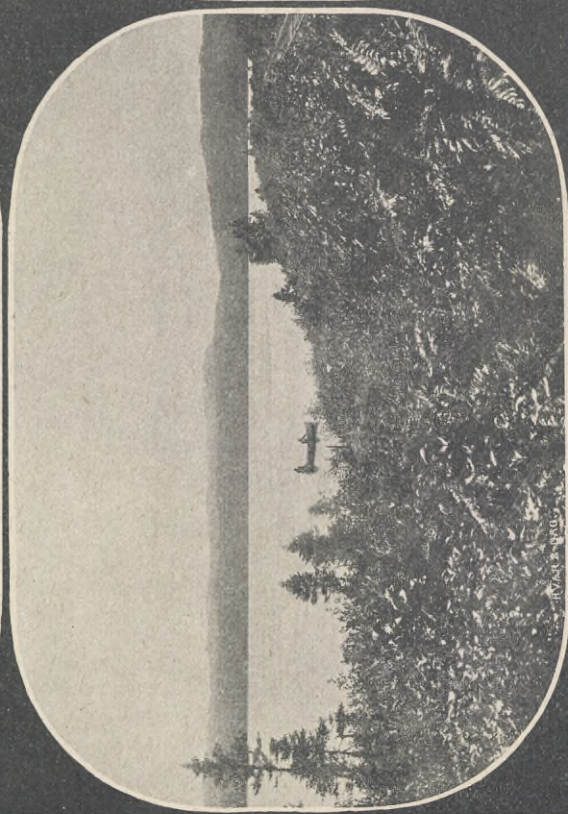
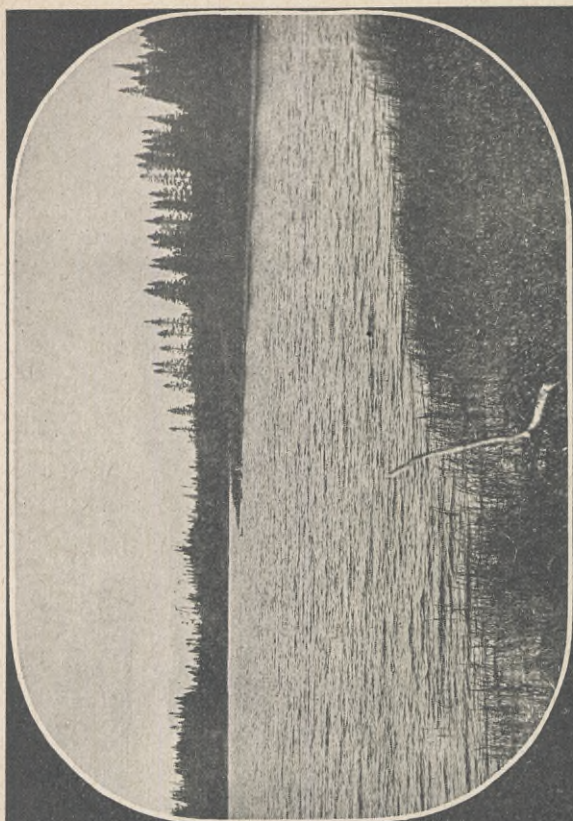
Och så läsa vi om öns klippiga stränder och stora grässlätter i det inre. Skogen är tall, gran och björk. Då lystra vi svenskar, ty det låter som hemlandstoner, och bli nyfikna på bilderna. Riktigt — hvilken öfverraskning! Ingen som fått dessa bilder för ögonen utan vidare, skulle med sina gissningar gått utanför Sveriges gränser. Än tycker man sig känna igen ett parti från Göta kanal, än går tanken längre mot norr till något af Lapplands "träsk".

Våra läsare få själfva döma.

S:T JOHNS, NEWFOUNDLANDS HUFVUDSTAD.

Det som riktat vår uppmärksamhet till ön är troligen en underrettelse att återigen planer kommit upp om förkortande af Ocean-resan genom att låta "vindhundarne" löpa mellan Islands västkust och Newfoundland's ostligaste hamn S:t Johns, hvarest från då resan med någon tidsbesparing

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

NÄLUDDEN.
S:T GEORGSBAY.

HVITA BJÖRNSTRANDEN.
ETT ANNAT PARTI AF S:T GEORGSBAY.

...och: Km. A. J. Bildt. Sjöfartygsstyrelsen. S:hm—01g

»JOHAN ULFSTJERNA», EN TEATERSUCCÈS.

H. 8 Dn STOCKHOLMSFOTOGRAF. TOR HEDBERG.

Tor Hedberg har haft, hvad man på teaterspråk kallar en stor succès med sitt skådespel »Johan Ulfstjerna», hvilket för närvarande gifves å Svenska Teatern i Stockholm. Ämnet torde vara hämtadt från Schaumanska dramat i Helsingfors, men är fullt fritt och fantasirikt behandlad. Johan Ulfstjerna är en gammal skald, hvilken nu på äldre dagar, då inspirationen börjar sina och yngre diktare än han fått namn och rykte hos folket, så att säga åter sig själf. Han lefver i ett land, som lider af förtrycket från det större land, som det tillhör, och har tagit en anställning hos de maktägande — sitt eget lands fiender.

Johan Ulfstjerna, som är gift med en skådespelerska, har sonen Helge, en tjuguföråring, hvilken genom en judisk doktor Reback kommit in bland revolutionärerna och åtagit sig att döda sitt lands förtryckare — guvernören. För Helge finnes ingen tvekan — han vill bli, hvad hans fader aldrig varit, en handlingens man. För den stora handlingen är han beredd att offra sitt eget unga lif, som dock förlufvas af kärleken till en förtjusande ung flicka, Agda.

Men det går annorlunda, än Helge och Reback tänkt. Det blir icke sonen, utan fadern, Johan Ulfstjerna, som dödar guvernören — för att rädda sonen och väl fastmer, för att rädda sig själf, sitt eget jag.

Tor Hedberg har skrivit detta drama på ett enkelt, logiskt i bästa mening dramatisk sätt. Scenerna rullas upp med omotståndlig kraft — det hela är sällsynt fritt från affektion — det är verkligen lefvande lif och samtidigt god och stor konst. De olika karaktärerna framträda på det stora hela skarpt och klart och lämna ändå åtskilligt öfver åt läsarens eller åskådarens fantasi. Johan Ulfstjerna har kanske ett visst Drachmannskynne, hans fru är synnerligen roligt tecknad — det för mången litet äldre skådespelerska signifikativa är på kornet taget — Helge är varmt och nobelt framställd, hans älskade mähända alltför Ibssenskt drömligt, och d:r Reback är en fin och sann typ bland främlingsfolket.

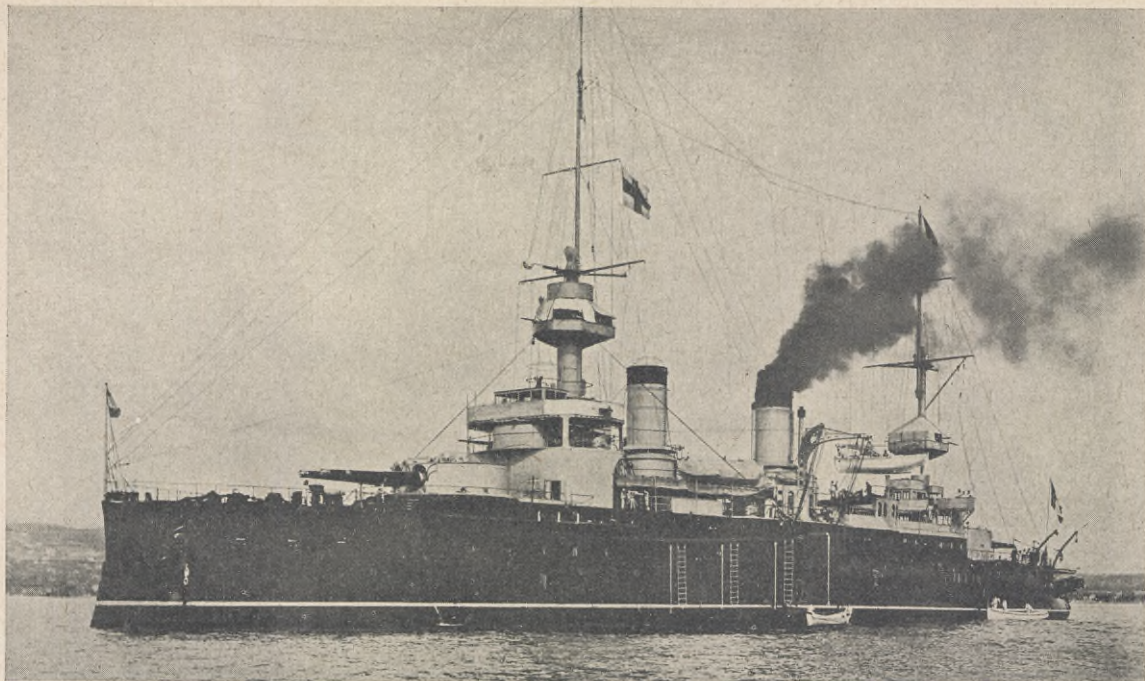
»Johan Ulfstjerna» har, enligt hvad dagspressen meddelat, fått ett synnerligen godt uppförande å scenen. Titellrollen spelas med största auktoritet af hr Emil Hillberg, fru Ulfstjerna af fru Fahlman, hvilkas fotografier vi härmed återgifva i resp. roller.

Foto: Flodin, Stockholm.

Kitsch: Bengt Silfversparre.

FRÅN FRAMFÖRANDET AF »JOHAN ULFSTJERNA» Å SVENSKA TEATERN: Hillberg som Johan Ulfstjerna och fru Fahlman som fru Adelaide Hagel-Ulfstjerna.

SLAGSKEPPET JENA.

KAPTEN ADIGARD, Jenas förolyckade befälhavare.

Sorgebudet från Hoek van Holland har knappast hunnit förklinga då från Toulon, Frankrikes förnämsta örlogshamn, en ny jobbspost kommer. Pansarbåten Jena, franska flottans stolthet, byggd för tjuguaåta millioner francs för några år sedan, har sprungit i luften med man och allt i Toulons torrdocka; fyrahundra man försvunno, hette det i det telegram som

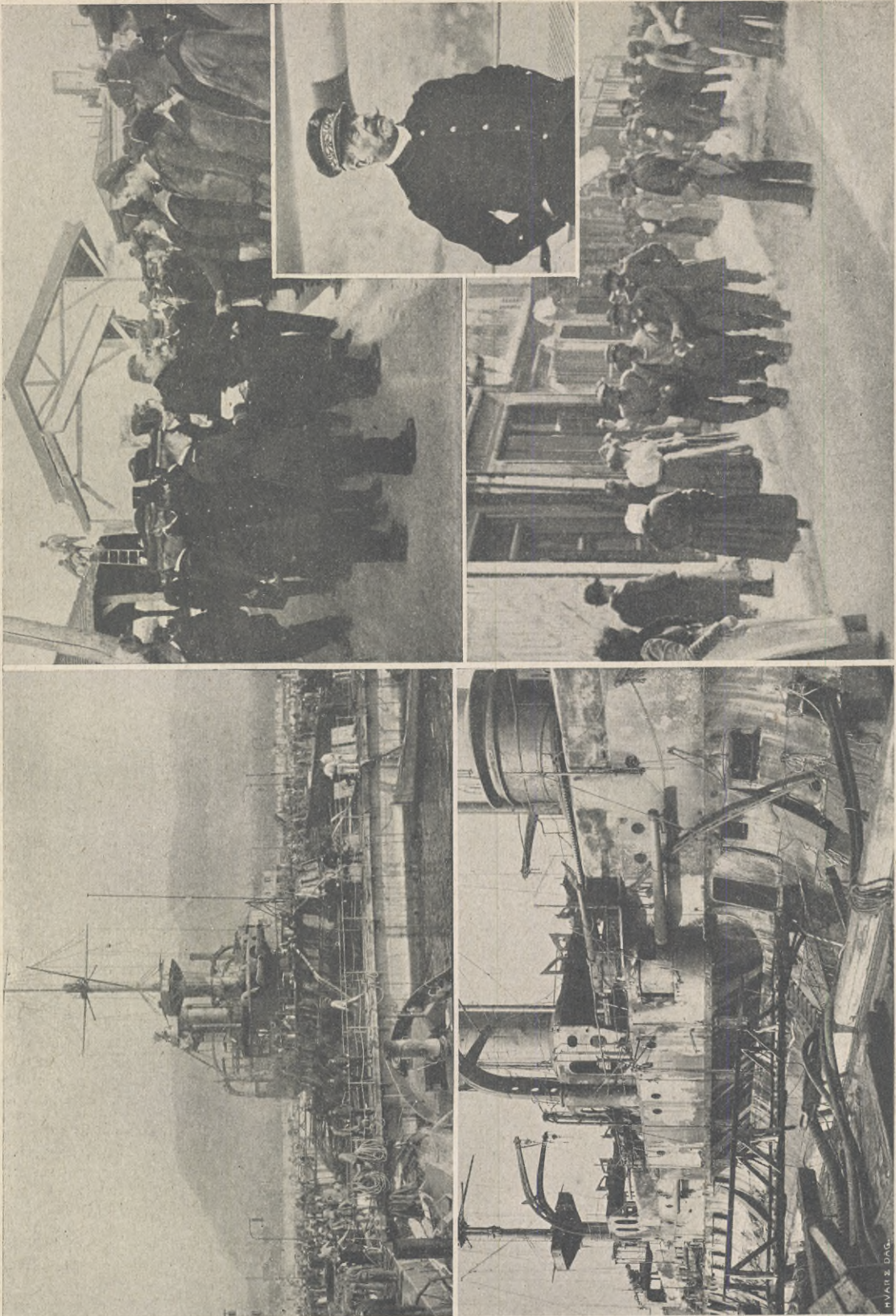
tisdag eftermiddag spridde fasa i Paris. Underrättelserna kommo sparsamt, men det gick så småningom upp att man i första ögonblicket misstagit sig i fråga om olyckans omfattning. En explosion hade ägt rum i en krutdurk akteröfver, af hvad anledning vet man ej, elden hade spridit sig och akter och midskepp hade slitits upp af de efter hvarandra följande explosionerna, innan man hunnit få in vatten i dockan för att afkyla skeppet. Det drog lång tid ty nycklarne till dammluckan stodo i villervallan ej till att finna och denna öppnades endast på så sätt, att ett af de på redden liggande fartygen — fick gå till anfall. En välriktad granat banade väg för de frälsande vågorna.

Hvar? Hur? Hvarför? olyckan skedde är ännu obekant. Det finnes emellertid två hypoteser som hålla i sig trots hvad som från marinministeriet göres för att tysta ned dem. Den första är att temperaturen i durkarne skulle varit för hög; krutet exploderar vid 35° C. och Jena som nu icke hade hafvets kylande hölje, värmdes af solen. Frukthan för clyckshändelse gjorde, att man ännu till för några år sedan tömde krutdurkarne, då fartygen intogos i torrdocka. På senare tiden har detta försiktighetsmått icke vidtagits, därför att det använda krutet var alltför explosibelt för att man skulle våga utsätta sig för de faror en utlyttning skulle medföra. Emellertid skulle temperaturen vid rondon före olyckstillfället icke ha varit öfver 30° C.

Den andra och ohyggligare hypotesen, icke minst ur ekonomisk synpunkt, är den som orubbligt vidhålls af åtskilliga af flottans teknici. Det nu använda rökfria krutet undergår oundvikligen en kemisk process som efter förloppet af cirka fem år utan någon yttre åverkan kommer krutet att af sig själf explodera. Man förstår hvilka konsekvenserna skulle blifva om detta påstående skulle uppvisas hålla streck. Jenas krutförråd var öfver sex år gammalt.

Anledningen må nu vara hvilken som helst; Frankrike begråter i denna stund 118 i fosterlandets tjänst fallne.

JENAKATASTROFEN.

»JENA» EFTER EXPLOSIONEN. — FRANSKE SjöMINISTERN THOMSON LYCKÖNSKAR DE ÖFVERLEFVANDE. — AMIRAL MACERON, SVÅRT SÅRAD VID EXPLOSIONEN EXPLOSIONENS VERKNINGAR, SÅVIDT DE SYNAS UTIFRÅN. Skadorna äro dock till största delen inre och oåtkomliga för kameran. — DE SÅRADE FÖRAS FRÅN »JENA».

(Forts. fr. sid. 388.)

alltid vänliga och muntra "systrar" i sina blåa bomullsklädnigar, hvita mössor och förkläden. Nu snart behöfver jag icke längre besvåra dem. Jag ligger tyst och ser på hur de syssla omkring mig, kläda af mig det jag haft på mig förut, göra mig i ordning för det som nu skall ske.

Jag ser mig omkring en sista gång innan de bära bort mig, liksom för att säga farväl åt allt, och min blick stannar vid en vas med skära och gula rosor, det blir så skumt för ögonen och gör så ondt i hjärtat.

I operationssalen är det ej så stilla, där äro flere läkare och sköterskor och de tala om sådant som jag ej förstår, och doften af karbol och annat samt åsynen af alla dessa blanka instrument och saker, som jag förut aldrig sett, kommer mig att tänka på alla som lezat här före mig.

Nu skall jag sofva, masken lägges för ansiktet och jag känner den sötaktiga, tunga lukten af kloroformen som jag skall inandas. Man har sagt till mig att jag skall räkna och jag gör så, men det går allt långsamare. Jag känner en behaglig stickning i kroppen och domnar af allt mer och mer.

Det är en så egendomlig känsla att *känna*, när man somnar, det har jag aldrig någonsin erfarit förr, och jag försökte tänka litet klarare, men hur det är så försvinner allt för mig och jag somnar in helt och hållet.

Det första jag känner när jag vaknar är att hufvudet är så tungt och jag ej riktigt vet hvar jag är, men slutligen ser jag att jag är inburen i min säng och åter påklädd de kläder man tog af mig före operationen,

En sköterska står lutad öfver mig och talar vid mig, men det dröjer litet innan jag får klart för mig hvad hon säger. Ändtligen förstod jag! Oaktadt allt hade operationen, som man förut ej vågat hoppas, gått lyckligt. Allt var öfverståndet och jag skulle bliwa frisk igen, få lefva, och lefva utan dessa plågor, detta lidande som jag gått med i årat. Jag vände på hufvudet vid ett lätt buller i närheten af fönstret, ser sköterskan göra ett varnande tecken, men det var för

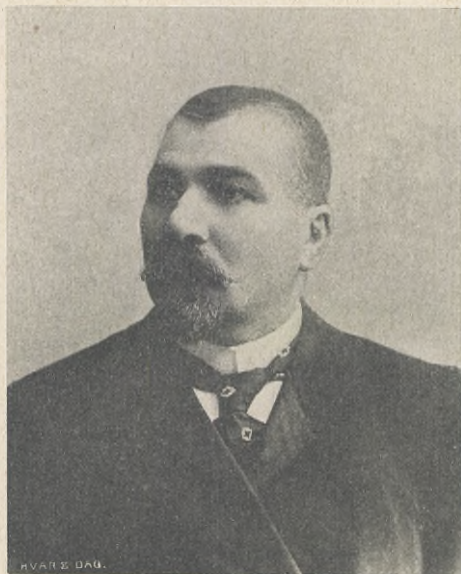

Efter fotografen. Kliché: Bengt Silfversparre.
GOLYVIN, DEN ANDRA RYSKA RIKSDUMANS
PRESIDENT.

sent. Jag hade redan sett ett af gränslös lycka uppfyllt ansikte, min makes, sett hans glädjestrålade ögon och ett oändligt jubel uppsteg i min själ.

Jag var återskönt till lifvet, lyckan.

Så orkade jag icke mera, det blef en dimma för mina ögon och jag somnade åter, men för att *lefva*.

Efter fotografier. Kliché: Bengt Silfversparre.
** PETKOFF, DEN MÖRDADE BULGARISKE MINISTER-PRESIDENTEN. Stämningen inom Bulgariens frisinade kretsar har på sista tiden varit mycket uppretad mot regeringen och man var förberedd på att det skulle komma till ett våldsamt utbrott. Petkoff, som innehaft sin post sedan november, representerade en mycket hårdhänt politik.

Efter fotograf. Kliché: Bengt Silfversparre.
HUR MAN SMUGGLAR VAPEN I BULGARIEN.

DEN ANDRA RYSKA RIKSDUMAN.

Efter fotografier

Kiöhlé: Ken. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Öbg.

Öfre bilden: DUMAN ÖPPNAS DEN 5 MARS. I talarestolen baron Yxkull von Hildebrandt och tsarens representant Golubijeff. I förgrunden ministrarne.

I denna sal i Tauriska palatset var det som några dagar senare det famösa taksretet inträffade.

Nedre bilden: GENDARMERNA GÖRA SHOCK PÅ DEN UTANFÖR DUMABYGGNINGEN DEMONSTRERANDE FOLKMASSAN.

Han var en ung man på 19 år, en oerfaren och obepröfvad yngling. Han var entusiast och svärmare och trodde på det godas och ädlas makt. Han trodde sig kallad att utföra något stort och ädelt till mänsklighetens fromma. Han menade, att lifvet var en jämn, rosenströdd väg utan törnen och svårigheter, han trodde det var en småsak att slå sig fram i världen, blott man hade mod och förtröstan, framförallt själftröstan. Och han förtröstade så obetingadt på sin lycka och på sitt goda öde, som han sade, han kände, huru de mögnande krafterna arbetade i hans inre, huru styrka och lifslust spände hans muskler, eldade hans blick och gjorde honom så öfverdådigt djärf och trotsig mot alla, som endast ungdomen kan vara.

Han gick i stadens latinläroverk och skulle bli student till våren. Han hade ett skarpt och genomträngande hufvud, och hans outtröttliga energi och arbetslust öfvervann svårigheter, för hvilka andra förskräckta ryggade tillbaka. Man förutspådde honom en vacker examen.

Han tänkte bli lärare. Komma ut i världen och hos andra nedlägga frön till goda gärningar, gifva andra sina åsikter och idéer och se dem omsättas i unga bildbara sinnen och bära frukter, välsignade frukter. Det var hans stora framtidsdröm detta.

De hade en gymnasistbal en gång i mars månad. Där träffade han henne. Han dansade med henne ett hvarf, två hvarf, tre hvarf, det gick rundt för honom, han visste ej, hvar han var, han såg på henne och sög sig med sin brännande blick fast vid hennes halföppna mun, hennes flammade kinder, hennes tindrande, glänsande ögon, hennes svarta hår som stod som ett ostyrt burr kring hennes hufvud. Han var som fascinerad. Han såg på denna vackra flicka, denna bild af det glada leende lifvet själf, han var oförmögen af hvarje klar och redig tanke. Han, som annars ansågs som den klaraste i hela klassen, han var förbryllad, liksom berusad af en flicka i hvit satin, med röda rosor i barmen och glänsande ögon. Hvem var hon? Han hade aldrig sett henne förr. Nej, han hade aldrig varit tillsammans med de andra, han hade gått sin väg själfständigt fram, upptagen af trägna studier och försmående allt sällskapslif. Men nu, nu slog han upp ögonen och såg i hvilken torr prosaisk värld han lefvat. Nu var det verkliga brusande lifvet kommet i skepnad af en ung flicka med röda rosor i barmen. Var det möjligt? Ja, visst var det möjligt. Han dansade med själfva lifvets gudinna, flickan med de glada tindrande ögonen och rosorna i barmen. Och han dansade, och han dansade och blef aldrig trött, och kamraterna sågo afundsamma ut, och han själf var en heros, en gud, som förde själfva kärlekens gudinna Aphrodite i vildt tummel bland sfärerna. Och hörde han icke sfärernas harmoniska musik ackompanjera deras dans — — —?

De stannade flämtande och sågo hvarandra in i ögonen.

— Tack, sade hon enkelt.

Så gingo de in i sitt sidorum och satte sig under ett stort palmträd och åto glace. Han var ännu helt yr af dansen, och närvaron af den unga flickan med de varmt glänsande ögonen hypnotiserade honom. Hon betraktade honom under sina halfsänkta ögonfransar, det glittrade och lekte i de underliga ögonen likt vatten i månlyus. Han berusade sig häftigt af hennes åsyn. Hon log.

— Åh, ni har så underliga ögon, sade han sakta men ångrade sig genast, ty han trodde han sagt något dumt.

Han var helt ovan vid unga flickor och han undrade hur han skulle ställa sina ord.

De började tala om hvarandras förhållanden. Hon var dotter till en regementsläkare och hade slutat skolan för ett år sedan. Hon var 18 år. Hvad hon skulle ta sig före? Åh, ingenting, eller rättare, det fick framtiden utvisa. Han talade om sin examen och sina framtidsutsikter.

— Ni skall få en blomma af mig, då ni tar er examen, sade hon.

Han blef het.

— Tack, sade han, och tillade dröjande och liksom förlägen: — En röd ros?

— Ja, en röd ros.

— Tänk, sade han, vi känna knappt hvarandra, och jag sitter här och ber er om en röd ros.

Hon log med den varma glansen under sina ögonfransar.

— Jäv.sst. Jag vet så litet om er. Ni syns aldrig med de andra. Hvarför är ni aldrig tillsammans med edra kamrater? Åh, ni läser väl mycket. Ni tar väl en glänsande examen. Och den röda rosen, den skall ni säkert, säkert få.

Hon pladdrade på meningslöst och med de förunderligaste idéassociationer. De logo mot hvarandra och skämtade helt förtroligt som om de känt hvarandra länge. Den första blygheten hade hos honom lämnat plats för en glad och oppenhjärtlig förtrolighet.

Hon var knappast mer än ett barn, men kroppens linjer med deras mjuka rundning och själfmedvetna öfvergående i hvarandra tydde på den mögnade kvinnan.

En kavaljer kom och bjöd upp henne. Hon fördes bort i dansens virvel och var snart försvunnen. Han satt kvar under palmträdet och stirrade in i den röda ampelns matta sken med ett leende, drömmande uttryck öfver den mjukt skurna munnen.

* * *

Han tog sin studentexamen en solig försommardag i slutet af maj månad. Sommaren i all sin furstliga prakt hade inträdt, himlen var blå, grönskan var tät och lummig, och ute på fjärdens gingo vägnarna bländande solbelysta och skimrande blå i svallande tåg emot stranden. Allt hvar ljus och lif och öfversvallande glädje.

Den nybifne studenten var blek och såg förstörd ut. Han hade läst mycket under sista tiden, och hans ögon voro rödkantade af de ansträngande vaknätterna vid en sömning oljelampas dåliga sken. Han hade med uppjudande af hela sin själföfvervinnelse slitit sig från de härliga promenaderna och de meningslösa samtalen om kvällarna. De hade varit mycket tillsammans sedan den minnesvärda gymnasistbalen i mars. De hade träffats helt plötsligt liksom af en slump, än här och än där, utan något aftal eller några bestämda mötestimmar. En lycklig tillfällighet förde dem alltid tillsammans, tycktes det.

Den sista veckan före studentexamen hade han suttit inne och läst med förtviflans energi. Han lyckades verkligen fullständigt abstrahera från yttervärlden, han insåg, att det var en absolut nödvändighet, om han ville fortfarande häfda sin ställning som klassens primus. Och han häfda verkligen sin ställning och tog "laudatur" i hufvudbetyg. Han hade ännu kvar sin gamla ärelystnad.

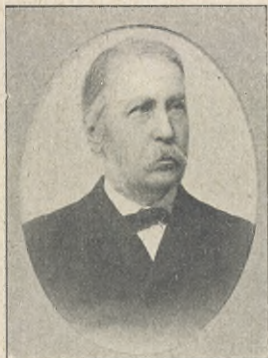
På kvällen af den härliga studentdagen var han ute och fästade med sina kamrater och de yngre lärarna. Han var trött och söndersliten, men han kände sig så innerligt glad vid tanken på att nu var det öfver. Spriten satte hans blod i häftigare svallning och dref färgen till hans kinder. Hans forna känslor af styrka och lifskraft började återkomma, han var åter den kække själftröstande ynglingen med den djärfva, glada synen på lifvet.

Då han sent på natten återvände hem, upprymd och i den gladaste sinnesstämning, fann han på sitt skrifbord ett fång af de allra härligaste röda rosor. Luften i rummet var aldeles mättad af deras bedöfvande doft. Intet visitkort, ingen vidare underrättelse ingenting. Åh, han visste så väl, hvem som sändt honom de röda rosorna, åh, han mindes nog — — under palmträdet.

Han gömde sitt glödande ansikte i de röda rosorna och kysste varmt de spåda blombladen.

— Älskling, hviskade han berusad och med feberheta läppar, tack, älskling!

Han är världens kung, jordens lyckligaste man.

C. J. G. LANDTMANSON.

F. d. lektorn, fil. dr. Carl Johan Gustaf Landtmanson i Skara fyllde den 12 mars 75 år. Stud.-ex. 52, fil. dr. 63, docent 65, lektor vid Karlskrona h. allm. läroverk 75, lektor vid Skara h. allm. läroverk s. å.

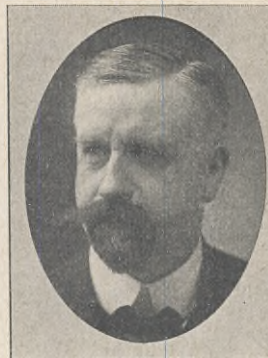
G. W. LUNDIN.

60 år fyllde den 21 mars kamreraren i Falköpings Sparbank G. W. Lundin. Ordf. i Drätselkammaren, organist i Falköping sedan 81, lärare vid Falköpings folkskola 69—99.

C. J. DAHL.

50 år fyllde den 9 april köpmannen C. J. Dahl i Norrköping. Lifligt intresserad af sin stads kommunala angelägenheter, led. af stadsfullmäktige, vice ordförande i fattigvården.

H. G. SÖDERBAUM.

Prof. Henrik Gustaf Söderbaum i Sthlm, fyllde d. 12 mars 45 år. Stud.-ex. 79, fil. dr. 88. Doc. 88, prof. vid Landtbr.-akad. experimentalält 99. Förest. för afd. för jordbr. kemi vid centr. anst. för försöksväsendet på jordbr.-omr. 06. Led. af K. vetensk.-akad. o. K. vetensk. o. viteterns-samh. 98, af K. landtbr.-akad. 01.

T. D. G. WIDEGREN.

Prosten och kyrkoherden Thor David Gunnar Widegren i Falun fyllde den 12 mars 65 år. Stud.-ex. 60, fil. dr. 69, doc. 68, lektor i Norrland s. å., i Västerås 72, prästvigd 77, kyrkoherde i Falun 80, kontraktsprost 83—06, t. ol. dr. 97. Inspektör för Falu folkskollärarinne- sem. 86—06. Led. af stadsfullm.

M. NELANDER.

Den 2 april fyller öfverläraren vid Norrköpings folkskolor Måns Nelander 60 år. Lärare vid Norrköpings folkskolor 70, öfverlärare 75. Ledamot i skolrådet. Inlärt pedagogiska och skolpolitiska artiklar i den pedagogiska litteraturen.

L. M. S. T. MORIAN-PETERSEN.

Döfstumlärares Morian-Petersén i Stockholm fyllde den 4 mars 50 år. Döfstumlärarex. å Manilla 78, lärare därst. s. å. Medlem af Döfstumföreningens i Stockholm styrelse under ett tio år.

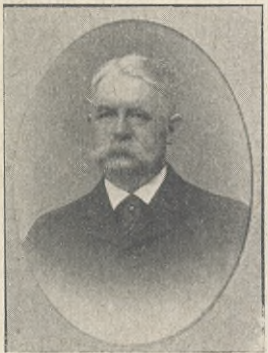
L. KOCH.

Disponenten hos A.-B. Strömman & Larson i Göteborg Ludvig Koch, fyllde den 13 mars 50 år. Mångårig vice ordförande i Lundby sockens kommunalstämma. Led. af Lundby församlings kyrko- och skolråd sedan 91.

C. LILJENSTOLPE.

75 år fyllde d. 14 mars f. d. öfverstelöjtnanten Carl Liljenstolpe i Sthlm. Stud.-ex. 50, officersex. 51, u-löjtn. vid Kalmar reg. te. s. å., öfverstelöjtnant, erhöill afsked 89. Innehafst åtskilliga kommunal- och revisorsuppdrag.

S. AMILON.

Disponenten Sjunne Amilon, Hallstahammar, fyllde den 11 mars 60 år. Utex. från Tekn. skolan i Malmö 69, företog därefter studieresor i Tyskland, Belgien och England, 89—92 delägare i Maskinlirna i Stockholm, 92—93 disp. för Grænforsverken, sedan 93 disponent vid Bultfabriks-A.-B. Hallstahammar.

P. A. LARSSON.

60 år fyllde den 13 mars en af Hårdemo sockens främsta män, nämndemannen P. A. Larsson i Lanna Hårdemo. Mångårig led. i Hårdemo häradsrätt, ordf. i styr. för Hårdemo härads allmänning, ord. i kommunalnämnd och stämma, led. i kyrko- och skolråd, styrelseled. i Hallsbergs folkbank.

C. F. M. FANT.

55 år fyllde den 8 mars direktör C. F. M. Fant. Sedan 82 direktör för åkerbrukskolonien Hall vid Södertälje.

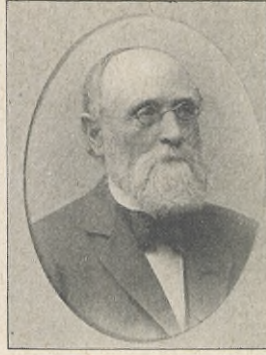

PORTRÄTTGALLERI

J. G. ANREP. †

Den 12 mars afled i en ålder af 85 år utgifvaren af Svenska Adelskalendern Johan Gabriel Anrep. Utgif afven Svenska Adels Attartafver 58—61 och Svenska Slåktboeken 71—82.

C. G. STERNER. †

Den 3 mars afled i Malmö lektor Carl Gustaf Sterner. På 50-talet antagen till lärare i kemi och fysik vid Malmö Tekniska skola och utnåmndes till lektor i kemi och kemisk teknologi jämte laborationer vid denna skolas omorganisering år 77. † Afled med pension 96.

B. A. ROSENTVIST. †

F. d. majoren, kammarherre Bror Adolf Rosentvist afled den 4 mars 65 år gammal. U-löjtn vi skånska dragonreg 61, major 90, kammarherre s. å, afsked från regementet 98. Ledamot af direktionen för Kristianstads Ensk Bank, verkställande direktör i Kristianstads sparbank m. m.

A. HÖGLUND. †

Den 10 mars afled i Stockholm grosshandlaren, f. d. konsuln Anton Fredrik Höglund, 58 år gammal. Under 10 år italiensk konsul i Stockholm. Styrelseled. i liförsäkrings-A. B. Nordstjernan.

(Forts. fr. sid. 403)

Följande morgon vaknade han med bultande tinningar och feberhett glödande kinder. En svår febersjukdom hade gripit honom.

Han måste stanna i sängen. Det var öfveransträngning, sade läkaren, han måste hålla sig lugn och hvila sig grundligt och isolera sig fullständigt. Han måste akta sig för sinnesrörelser, hans nervsystem var angripet. Absolut stillhet. Han låg till sängs i fyra dagar. Tiden var honom oändligt lång. På den femte steg han upp och klädde sig, trots läkarens föreskrifter. Inga sinnesrörelser, hade doktorn sagt. Men han måste se henne trots allt. De hade ej träffats på snart fjorton dar. Han kände sig matt och sönderbråkad och satte sig i gungstolen för att hvila en stund. Han slöt ögonen, en angenäm domning bemåktigade sig hans leder.

Han kom på en lång åndlös väg, på hvilken solens sken föll med hvitt, blånsvitt ljus. Det gjorde ondt i ögonen. Men borta vid målet stod hon, hans älskade, och vinkade och nickade med glänsande ögon och röda rosor i barmen. Han påskyndade sina steg och stråfvade med fördubblade krafter framåt, men den leende kvinnan därborta var allttjämt lika långt borta, hur han än stråfvade. Han sjönk utmatad ned på den brännheta vägen, kallsvetten sprang fram på hans panna, det svindlade för hans ögon, — han föll och föll allttjämt, tills det snurrade rundt för honom och han vaknade med kallsvett på pannan.

Satt han icke i sin egen gungstol i sin egen kammar. Jovisst. Men gungstolen gungade upp och ned, fram och tillbaka liksom förd af någon osynlig hand. Han slöt sina svidande ögon — rödt i rödt, eldslågor och flammande svärd i det röda, och gungstolen fördes fram och tillbaka, flyttade sig, snurrade rundt i svindlande tempo, i helvetiskt kretslopp, nu var han ute på en brant, föll och föll och hamnade slutligen sönderbråkad och blödande på en utskjutande klippbrant. Då kommer där någon långt bortifrån, en hvit skinande skepnad, det är en ängel, det är hon, hans älskade. Hon smeker hans panna med sin mjuka kvinnliga hand, hon kysser hans kinder gång på gång, men, då han långtansfullt öppnar sin famn för henne, upplöser hon sig i dimma och är försvunnen. Och rymden är full af rosor, men bland rosorna skymta flammande eldslågor likt hemska förgörande vidunder. — — —

Den unge studenten vaknar åter och ser sig om-

kring. Å, han är sjuk, mycket sjuk, hans hjärna är öfverretad och fylld af hemska marsyner. — — —

Slutligen öfvervinner han sin sjukdom. Fem veckor ha passerat sedan studentexamen. Och nu först skall han resa till sitt föräldrahem på landet för att riktigt hvila ut. Och henne, sin älskade har han ej sett på så länge.

Han sitter uppe för första gången efter sin sjukdom. Han sitter i sin gungstol och stirrar fjärrskådande ut genom rutan. Nu skall han resa! Packningen är undanstökad, allt är färdigt. Hans mor är ute i staden för att skaffa en bärare. Han är ensam hemma. En underlig beklämmande stillhet i rummet. Tankarna komma och gå.

Hvarför har hon ej skrivit till honom? Herre Gud, han har ej fått tacka för rosorna ännu. Hon tror kanske, att han rest utan ett ord till tack och farväl, hon vet kanske ej att han varit sjuk ens. Och i dag skall han resa. Nej, det får ej ske, han måste träffa henne, säga henne allt, allt.

Men hvarför har han ej fått någon underrättelse från henne?

Den tanken återkommer utan afbrott.

Hon har kanske betraktat det hela som en tillfällig förströelse, en tillfällig flirt, ingenting annat. Och när han försvunnit från hennes synkrets, har hon glömt honom, flirtat med någon annan. Hvem vet? Han hade aldrig riktigt förstått sig på hennes känslor. Hennes ögon hade lekt och spelat som sökte de allttjämt nya rof, nya erofringar. Kunde det vara möjligt? Åh, Gud!

Eller också — — —

Han vågar ej tänka den tanken till slut.

Hans mor kommer in. Hon räcker honom ett bref.

— Det låg i brevlådan, säger hon.

Han kastar en hastig blick därpå. Det är ett sorgbref. Det är från Kurt, hennes bror.

Han sliter upp konvolutet. Brevet glider ur hans skålfvande händer. Han är askgrå, och hans läppar röra sig mödosamt.

— Min älskade gosse, hur är det? säger modern.

— Allt är förloradt, säger han doft, mor hör du, allt är förloradt . . . hon är död, hon som jag älskade, . . . död, mor, — död i lunginflammation.

Den stackars modern bäfvar för denna häftiga smärta. Hon sluter sin son i sina armar.

Och vid sin moders bröst gråter han ut sin första stora omätliga ungdomssorg.

Robert Lindblom, en af märkesmännen bland Amerikas svenskar, har den 16 februari afgått med döden.

Han föddes den 17 nov. 1844 å Loviseberg i Askers socken i Nerike och fick sin första uppfostran vid bruksskolan i Högsjö i Södermanland. Under några år ägnade han sig åt landtmäteri, inträdde sedan på handelsbanan och beklädde någon tid en bankbokhållarebefattning i Örebro.

På sin tjugonde födelsedag landsteg han i Amerika och slog sig ner i staden Milwaukee, först som handelsbiträde, men slog sig snart på kommissions- och börsaffärer på egen hand. Han led 1875 stora förluster å en börskrasch och efter en tids sys elsättning vid en dagstidning dels som reporter, dels som redaktör, flyttade han 1878 till Chicago, där han återupptog kommissionsaffär och inom kort gjorde sig känd såsom framstående börsmäklare. Han ansågs redan ha sin första million färdig, då han på 90-talet engagerades i en kolossal hvetetransaktion, hvarvid en plötslig baisse bortsopade största delen af hans förmögenhet. Han fortsatte dock sina affärer på börsen i större eller mindre skala under många följande år.

Vid tiden för världsutställningen i Chicago var han ännu förmögen man, utsågs till en af de 36 direktörerna för utställningen och subskriberade själf 100,000

Efter porträtt.

ROBERT LINDBLOM. †

Kliché: Bengt Silfverpapp.

dollar till utställningsfonden. Lindblom tjänstgjorde vid samma tid som svensk kommissarie före Arthur Lefflers ankomst till Chicago.

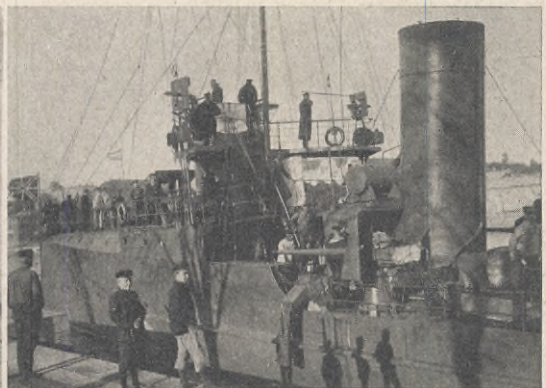
I politiskt hänseende skildje han sig från det stora flertalet svensk-amerikaner genom att i regeln ställa sig på demokratpartiets och undantagsvis på socialdemokratiens sida. I den offentliga diskussionen tog Lindblom liflig del både i tal och skrift, och på såväl engelska som svenska språket. Utom i tidningsuppsatser och tal har han framlagt sina åsikter i samhällsfrågor i en i förening med Ira C. Emery utgifven roman med titeln "Unrest". I början af 90-talet utgaf han i förening med andra en daglig tidning, benämnd Chicago Daily Press, som dock ej blef långlivad.

Lindblom sökte ett par gånger val till politiskt ämbete, men blef på grund af att hans parti var i minoriteten, slagen. Dock har han varit anlitad för offentliga värf, dels som ledamot af Chicagos skolstyrelse, dels såsom president i stadens civiltjänstekommission 1898—1902.

Den svenska sången i Amerika hade i Lindblom en af sina varmaste befrämjare. Svenska Gleeklubben i Chicago, en af elitkörerna, omhuldade han som ingen annan, och till en år 1891 i Minneapolis hällen sångarfåflan skänkte han till segerpris ett magnifikt standar.

RYSKA FLOTTANS SENASTE TORPEDKRYSSARETYP.

DETALJ AF FARTYGET. Foto. tagna i Åbo.

Efter de stora förlusterna till sjö i Asien under rysk-japanska kriget, bildades i Ryssland en fond för flottans återuppbyggande, grundad på frivilliga bidrag. Summan steg emellertid icke till det belopp man väntat, hvarför bestämdes att för de tillgängliga medlen skulle byggas 18 stycken torpedfartyg. För att påskynda byggandet (man beräknade 10 månader per fartyg) och möjliggöra deras omedelbara användande, beställdes alla 18 vid inhemska verkstäder, endast mindre delar togos från utlandet. Fartygen fingo ett tontal af c:a 615 ton, och en fart af 25-26 knop. Bestyckningen utgöres af 2 st. 75 mm. snabbskjutande kanoner, 1 förut och 1 akterut. 6 st. 57 mm. s. s. k., 3 st. på hvarje sida, 4 st. Maxims kulsprutor, 2 st. på hvarje brygga, 3 st. däckstuber för 45 cm. torpeder. Fartygen äro dessutom försedda med apparater för trådlös telegrafi. För att göra fartygets sjö-

värdighet större, är backen uppbyggd i likhet med de nya engelska "ocean going destroyers". Som man ser en ganska stark såväl artilleri- som torpedbestyckning och sålunda farliga fiender för såväl större fartyg som vanliga jagare.

VIII ÅRG. 25:E HÄFT. INNEHÅLLER:

Olof Hermelin. — Sveriges störste jorddrott. — "På sjukhuset" af Julef. — Framstående pianist. — Casimer Périer. † — Svenska land-kap på Newfoundland. — "Johan Ulstjerna", en teatersuccés. — Jena-katastrofen. — Brokigt utomlandsnytt — Den andra ryska riksduman. — "I ungdoms vår" af Bengt Lindwall. — Veckans Porträttgalleri — Bemärkta svenskar i främmande land. — Ryska flottans senaste torpedkryssaretyp.